

Història (pop) de la dansa

Pere Faura tanca el cicle que l'ha convertit en l'home a seguir de la 'performance' i el moviment amb un espectacle construït a partir d'ell mateix i els referents més coneguts de la dansa, 'Sin baile no hay paraíso'

Per **Andreu Gomila** Foto **Tatiana Halbach**

Fa cara de bon noi, en Pere Faura. I si li preguntem directament si es considera un rebel, respon negativament, encara que hagi estat capaç de plantar-se davant la plana política de la ciutat i cantar-los la canya, com va fer el 2012 durant la inauguració de la temporada del Mercat de les Flors. O encara que hagi fet dos espectacles de contingut eròtic-sexual com *Striptease* o *Bomberos con largas mangueras*, l'última de les quals la volen a Suècia per a públic infantil –això li serveix per desmuntar la nostra teoria–.

Tanmateix, si burxem una mica, ens diu que sí, que hi va haver un moment en què es va rebel·lar, quan va arribar “a la conclusió que la dansa contemporània s'ha pres massa seriosament a ella mateixa durant molt de temps”. És quan decideix fer servir l'humor, elements ‘banals’ que formen part de la cultura popular com l'*striptease*, els musicals, “per dessacralitzar la dansa contemporània”. “Si això és una acte rebel, doncs sí, sóc un rebel”, remata.

Fa només quatre anys que va tornar d'Amsterdam, punt de fuga de tota una generació de ballarins i coreògrafs, i des d'aleshores que treballa sol. Mica en mica, xou a xou, s'ha convertit en l'home a seguir. No només perquè *Striptease* o *Bomberos con largas mangueras* hagin fet la volta a Europa. O perquè s'hagi convertit en un referent de l'escena alternativa barcelonina, amb una manera de fer pròpia, especial. Sinó que Faura ha sabut treure petroli del moment actual i construir-se ell mateix, sense diners, sense res, amb la imaginació com a bandera. I ara, per fi, ha estat capaç d'aixecar un espectacle de gran format, *Sin baile no hay paraíso*, amb vídeo, vestuari, música, i que en certa mesura tanca un cicle, un cercle virtuós, que ens ha ensenyat que la dansa és de tots, que tothom pot anar a un espectacle al Mercat de les Flors, a l'Antic Teatre, i veure, sentir, una història.

“M'apassionen els esdeveniments de masses i les coses que ens uneixen. M'he passat molts anys a la disco, he fet musicals, m'interessa el porno, l'*striptease*...”, diu Faura. “Em fascina entendre els codis que conformen aquestes convencions, perquè tothom ha vist un *striptease* i sap què és”, afegeix. I el fet de tractar temes ‘comuns’ no és un acte de rebel·lia, diu, “sinó un acte d'amor cap a la cultura baixa, cap al més essencial i el més primitiu de la nostra existència”.

D'aquí que en aquest fi de cicle hagi agafat quatre vessants populars

de la dansa i els hagi fet dialogar amb ell mateix: *La mort del cigne* de Maia Plissétskaia; *Singing in the rain*, el solo de Gene Kelly; *You should be dancing*, de *Saturday night fever*, ballat per John Travolta, i *Fase* d'Anne Teresa De Keersmaecker i Michele Anne de Mey. No és nostàlgia, de quan feia dansa de petit, sinó una manera de reivindicar-se com a coreògraf a partir dels fragments que formen part de la seva formació. I sí, ell va començar pel clàssic. Va arribar a ser profe de claqué i s'ha passat, reconeix, moltes nits a la disco movent l'esquelet. I ha acabat amb la dansa contemporània.

Aquesta mirada pop travessa les creacions de Faura des de fa anys: serà la tercera vegada que utilitza el *Singing in the rain*, ens confessa. I és

“

ÉS MILLOR ESTAR EN CONTACTE AMB TU MATEIX, AMB LES TEVES PALLES MENTALS, I EXPLICAR-LES DE MANERA QUE LA GENT, SI VOL, S'HI PUGUI AGAFAR

fàcil trobar l'antecedent de *Sin baile no hay paraíso*, ja que fa tres anys va estrenar un espectacle semblant, *Danza real ya*, curt, de mitja hora i fet per interpretar al carrer, on els quatre referents esmentats ja sortien. “Quan el vaig tenir, vaig dir-me: ‘això molaria fer-ho bé, en sala, en grans dimensions, amb vídeo, més llarg’... Aleshores començo a moure la maquinària, durant tres anys... Sort que tinc una mànager que m'ajuda molt i el meu pare que em porta les finances”.

Ja ho deïem, que Pere Faura sembla bon minyó, tot i aquest punt boig que mou la seva obra. De fet, si veuen alguns dels seus espectacles poden arribar a saber com és ell, realment. “Entenc la meva feina com el treball des del que sóc. L'humor,

AMSTERDAM

Pere Faura va marxar a estudiar coreografia a Amsterdam. I va estar-hi nou anys, entre l'escola i la feina. Diu que és la decisió més important de la seva vida, marxar. I tornar, la segona més important.

SOLITUD

Quan es va plantar a Barcelona, això era el principi de la debacle. Així que va decidir que ell solet s'ho faria tot. “Vaig tirar-me a la piscina”, diu. Enyora el suport a les arts de les institucions holandeses. No gens, el tedi d'aquell art.

FUTUR

Això de treballar sol s'ha acabat. A *Sin baile* compta amb molta gent al darrere i ara vol ser més coreògraf que ballari.

per exemple, és molt important en els meus espectacles perquè ho és en la meua vida”, assegura. Hi ha espectacles on aquesta autobiografia és fa més present, com a *Sin baile no hay paraíso*, on hi ha els seus referents de la dansa. I n'hi ha d'altres que no ho són tant, com *Striptease*. Per què, aquest despullament?, li demanem. “Com més personal ets, més universal esdeven –diu–. Voler tractar els temes des del tot és impossible. És millor estar més en contacte amb tu mateix, amb les teves palles mentals, i explicar-les de manera que la gent, si vol, s'hi pugui agafar”.

Dansa conceptual o dansa fàcil?

Tot aquest raonament brillant ve induït per dos dels fenòmens més interessants de la dansa europea dels últims anys: Jérôme Bel i Xavier Le Roy, pares de la “dansa conceptual”, un mal nom, certament, quan el que es pretenia era baixar la dansa contemporània a terra i que ha acabat fent més por que altra cosa. Bel, ens explica Faura, volia trencar amb la idea que el coreògraf presenta el seu món imaginari i el públic ha d'entendre el que vulgui, que és on ha estat la dansa contemporània durant molts anys. “Bel vol crear una entesa, compartir un temps i un espai, una experiència –afegeix–. Després cadascú porta la motxilla que porta. Per ell és important crear un ‘terreny comú’. I ho fa a través del concepte, que tothom té molt clar des del principi”. Vaja, això és dansa fàcil, dansa per a tots els públics.

Per això Faura treballa amb l'imaginari col·lectiu, l'agafa i el transforma. I per això, potser, creu que és un coreògraf sense estil, cosa ben premeditada. “Crec que cada peça ha de ser un diccionari i un conte en ella mateixa. Ha de proposar un llenguatge i articular un discurs amb aquell llenguatge”, diu. Per això el podem veure fent de John Travolta o ballant amb un hula hoop, sense cap mania.

De política, no en parla gaire. Tampoc del món que l'envolta. Potser la culpa d'això la té aquesta solitud amb la qual ha viscut en els últims anys. I no està gaire content, amb tot plegat: “Aquest descontentament –avisa– no està gaire present en les meves creacions. Ara tinc ganes d'explorar el cantó fosc de la creació”. Tremoleu!

Sin baile no hay paraíso serà al Mercat de les Flors de dv. 10 a dg. 12.